ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΑΣΙΛΛΕ

Η ΖΗΛΕΙΑ

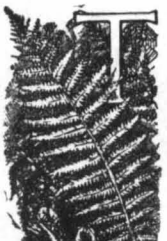

Ο βράδυ ἐκεῖνο τὸ γραμμόφωνο δὲν ἔπαιζε, ὅπως πάντα, στὴν καλύβα τοῦ ὑπολοχαγοῦ Λερροῦ. Κι' ἀπὸ πολὺ νωρὶς ὁ Σολουέχ, ὁ πιστὸς ἰθαγενὴς ὑπηρέτης του, εἶχε πάρει στὴν ἀγκαλιά του τὴ μικρὴ Νανέττα, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῆ κιόλας καὶ τὴν πῆγε ἥσυχα καὶ μὲ προσοχὴ στὸ μικρὸ κρεββατάκι της.

Τρία χρόνια τώρα, ὁ ὑπολοχαγὸς Λερροῦ, διοικοῦσε ἕναν ξεμοναχιασμένο Γαλλικὸ σταθμό, στὴν περιφέρεια τοῦ Ἄνω Νίγηρος. Ἡ καλύβα, τὴν ὁποία κατοικοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα του, τὸ παιδί του καὶ τὸν πιστὸ Σολουέχ, βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ φοινικόδενδρα καὶ ἀκακίες, ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ ξύλο γερὸ καὶ γύρω - τριγύρω εἶχε μιὰ πλατειὰ βεράντα. Πέρα ἀπὸ τὰ φοινικόδενδρα καὶ τὶς ἀκακίες, κυλοῦσε, πλατὺς καὶ ἥσυχος, ὁ μεγάλος ποταμός.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ὁ καιρὸς ἦταν πολὺ ζεστός, σχεδὸν πνιγηρός. Ὁ ὑπολοχαγὸς Λερροῦ βρισκόταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ γωνιά, ἐπάνω σ' ἕνα κρεββάτι ἐκστρατείας. Ὁ πυρετός, ποὺ τὸν ἔδερνε μέρες τώρα, εἶχε φτάσει στοὺς 41 βαθμούς. Πλάϊ του, ὁ Σολουὲχ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴ βαρειά, δυσκοιμισμένη ἀναπνοὴ τοῦ ἀρρώστου κυρίου του.

Ἡ Χριστίνα, ἡ νεαρὴ γυναῖκα τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἦταν βυθισμένη σὲ ἀπελπισία. Τρία χρόνια τώρα, εἶχε περάσει μαζὺ μὲ τὸν Ἀλαίν, τὴ σκληρὴ ζωὴ τῆς Ἀφρικῆς, χωρὶς ποτὲ νὰ τοῦ παραπονεθῆ καὶ νὰ μεμψιμοιρήσῃ. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της χαμένο. Εἶχε δοκιμάσει ὅλα τὰ πρόχειρα φάρμακα, ποὺ εἶχε φυλαγμένα σ' ἕνα συρτάρι, εἶχε ἀκολουθήσει ὅλα τὰ γιατροσόφια τοῦ Σολουέχ. Μὰ ὅλα αὐτὰ πῆγαν χαμένα... Ἂν ἐρχόταν τουλάχιστον ὁ γιατρός !...

Μὰ ὁ πιὸ κοντινὸς σταθμὸς ἀπεῖχε κάπου 500 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν καλύβα τους ! Ἦταν ἀκόμη 6 Σεπτεμβρίου κ' ἔπρεπε μονάχα γιὰ τὶς 15 Σεπτεμβρίου νὰ περιμένουν νὰ ξανάρθῃ ἡ βενζινάκατος μὲ τὰ τρόφιμα καὶ τὸ γιατρό ! Ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὸ εἶχε ξαναπάθει αὐτὸ καὶ ποτὲ κανεὶς τους δὲν εἶχε ἀρρωστήσει τόσο βαρειά, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ βρισκόντουσαν σ' αὐτὸν τὸν ἀφιλόξενο τόπο...

Ἡ νέα γυναῖκα ἄνοιξε ὅλα τὰ παράθυρα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δροσισθῆ λιγάκι ὁ ἄρρωστος, κι' ἔπειτα πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιά. Σακατεμένη κι' ἡ ἴδια ἀπ' τὴν ἀγρύπνια, ἄκουγε τὴ βαρειὰ ἀναπνοὴ τοῦ ἀνδρός της, συλλογιζόταν τὸ παιδί της, ποὺ κοιμόταν ἀνύποπτο γιὰ τὸ κακό, καὶ μιὰ ἀπελπισία τὴν πλημμύριζε. Μόλις καὶ μετὰ βίας κρατοῦσε τὰ δάκρυά της. Ἀπὸ φόβο μὴν ξεσπάσει ἔξαφνα σὲ ἀναφυλλητά, σηκώθηκε πάλι καὶ πῆγε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὅπου κοιμόταν ἡ Νανέττα. Ἐκεῖ ἔπεσε ἐπάνω στὸ παιδί της, κι' ἄρχισε νὰ κρυφοκλαίῃ.

Πόσες ὧρες ἔκλαψε ἔτσι ; Στὸ τέλος, τὴν κατέβαλε ἡ κούραση καί, ἀνακουφισμένη κάπως ἀπὸ τὸ κλάψιμο, τὴν πῆρε ἕνας βαθὺς ὕπνος...

Ἔξω ἀκουγόταν ὁ βαρὺς παφλασμὸς τοῦ Ἀφρικανικοῦ ποταμοῦ. Ἔξαφνα ὁ Ἀλαίν τινάχτηκε ἐπάνω στὸ κρεββάτι του, σὰν νἄθελε ν' ἀποδιώξῃ ἕναν ἐφιάλτη, ποὺ τὸν κατεδίωκε, καὶ φώναξε τὸν Σολουέχ. Ὁ ὑπηρέτης ἀνατήδησε. Ἔβρεξε γρήγορα - γρήγορα ἕνα πανὶ στὴ λεκάνη, ποὺ εἶχε ἐμπρός του, καὶ τὸ πλησίασε στὸ μέτωπο τοῦ κυρίου του. Ὁ Λερροῦ τὸν κύτταξε μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια, κόκκινα ἀπὸ τὸν πυρετό, γεμᾶτα μιὰ ξαφνικὴ ἀγωνία.

—Ποῦ εἶνε ἡ κυρία σου ; τὸν ρώτησε μὲ μισή, ἀλλὰ ἀγριεμένη φωνή.

Καὶ τὰ μάτια του γύριζαν πέρα, σὰν νὰ ἀναζητοῦσαν κάτι, πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ ποταμοῦ.

—Ὄχι... ἀπάντησε ὁ Σολουέχ. Ἐκεῖ... κυρία... κοιμᾶται !...

Ὁ Λερροῦ ξανάπεσε ἐπάνω στὰ προσκέφαλά του. Μεσολάβησε μιὰ μικρὴ σιωπή. Μὰ τότε, ἔξαφνα, ὁ ἄρρωστος ἄρχισε νὰ βλέπῃ ὀπτασίες ἐπάνω στὸν πυρετό του καὶ νὰ παραληρῆ.

—Ξέρω... εἶπε. Ξέρω πὼς κάποιος θἄρθῃ ἀπόψε ἐδῶ... Ξέρω πὼς τριγυρνᾶ γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι μου... Καὶ οἱ δυό τους περιμένουν πότε νὰ πεθάνω μιὰ ὧρα ἀρχήτερα... Τὸν καταραμένο τὸν Ὀλλαντέζο !...

Ἀνάπνευσε βαθειὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πάρῃ δυνάμεις, καὶ πρόσθεσε :

—Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πεθάνω, Σολουέχ. Καὶ δὲν θὰ πεθάνω !....

Ἔξαφνα, σὰν νὰ τὸν κατέλαβε ἕνας παροξυσμός, φώναξε δυνατά :

—Χριστίνα !... Χριστίνα !...

Μὰ ἡ φωνή του κόπηκε. Καὶ τότε ἔδειξε τὴν πόρτα στὸν Σολουέχ :

—Πήγαινε, Σολουέχ... Φεύγα !...

Ὁ ὑπηρέτης βγῆκε ἔξω.

—Τί σοῦ συμβαίνει, Ἀλαίν ; ρώτησε, μπαίνοντας ἀνήσυχη ἡ Χριστίνα, ποὺ εἶχε ξυπνήσει ἔξαφνα ἀπὸ τὶς φωνὲς τοῦ ἀρρώστου.

—Ποῦ ἦσουν τόση ὧρα ;...

—Μά, μέσα, πλάϊ στὴ Νανέττα... Μὲ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος. Ἄ ! εἶμαι τόσο κουρασμένη, Ἀλαίν !...

Ἡ παρουσία τῆς γυναικός του ἡσύχασε κάπως τὸν ἄρρωστο. Ἄφησε νὰ τοῦ ξαναβάλῃ κρύα πανιὰ στὸ μέτωπο καὶ στὰ χέρια καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ξαναεῖπε, ἀποχαμένος στὶς φαντασιώσεις του :

—Θυμᾶσαι Χριστίνα... Θυμᾶσαι ὅταν ἀρραβωνιαστήκαμε ;... Θυμᾶσαι τὰ χιόνια... τὰ πολλὰ χιόνια ;...

—Ναί, Ἀλαίν, τὰ θυμᾶμαι ὅλα... Μὰ δὲν πρέπει νὰ μιλᾶς... Κουράζεσαι...

—Καὶ τώρα, τί λὲς ἐσύ ; Θὰ γίνω καλά ; Καὶ ἄμα γίνω καλά, Χριστίνα, θὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ.... Θὰ ζητήσω ἀμέσως μετάθεσι ἀπ' αὐτὴ τὴν κόλασι....

—Καλά, μὰ μὴ μιλᾶς τώρα. Δὲν κάνεις καλά...

—Ἄ ! Ἂν μποροῦσα ν' ἀνασάνω βαθειά, πολὺ βαθειά, μιὰ φορά... Θαρρεῖς κ' ἕνα βάρος μεγάλο μοῦ στέκει ἐδῶ, ἐπάνω στὸ στῆθος !

Ἡ Χριστίνα ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς βεράντας. Αὐτὰ τὰ ἀσυνάρτητα λόγια τοῦ ἀρρώστου, ἡ νύχτα ποὺ ἀπλωνόταν ἔξω, τὴν πλημμύρισαν ξανὰ ἀπὸ ἀγωνία.

—Ἄ ! Ἂν ἦταν τουλάχιστον ὁ Βὰν Ντέβεντερ ἐδῶ !... σκέφτηκε. Θὰ μποροῦσε νὰ μὲ συμβουλεύσῃ, νὰ μὲ βοηθήσῃ ! Μὰ οὔτ' αὐτὸς δὲν θὰ γύριζε πρὶν ἀπὸ τρεῖς μέρες....

Ὁ Βὰν Ντέβεντερ ἦταν ἕνας Ὀλλανδὸς μηχανικός, στὴ Γαλλικὴ ὑπηρεσία. Εἶχε σταλῆ ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐπιβλέψῃ στὴν κατασκευὴ ἑνὸς φράγματος τοῦ ποταμοῦ καὶ στὴν ἀρχὴ εἶχε φιλοξενηθῆ στὸ σπίτι τοῦ ὑπολοχαγοῦ Λερροῦ. Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν εἶχε δεχθῆ φιλικότατα στὴν ἀρχή. Ἔπειτα ὅμως τοῦ φάνηκε πὼς ὁ ξένος εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται πολὺ περιποιητικὸς στὴ γυναῖκα του, ζήλεψε, καὶ ἡ ἐπισκέψεις τοῦ Βὰν Ντέβεντερ στὸ σπίτι του εἶχαν ἀραιώσει πολύ. Ὡστόσο, ὁ μηχανικὸς ἦταν ὁ μόνος Εὐρωπαῖος, τὸν ὁποῖον ἔβλεπαν κάπως συχνότερα στὴν ἐρημιά τους..

—Ἂν ἦταν τουλάχιστον ὁ Βὰν Ντέβεντερ ἐδῶ !...

Αὐτὸν σκεφτόταν τώρα, μέσα στὴν ἀπελπισία της, ἡ Χριστίνα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνδρός της τὴν ἀτέσταση ἀπὸ τὶς σκέψεις της.

—Τί κάνεις αὐτοῦ ; τὴν ρώτησε μ' ἀδημονία.

—Στάθηκα ν' ἀναπνεύσω λιγάκι...

—Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἄκουσα κάποια φωνὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ... ἐπέμεινεν ἐκεῖνος μὲ δυσπιστία.

—Ὄχι δά, Ἀλαίν... Ἴσως ὁ ἀέρας...

Ὁ Ἀλαίν γύρισε τὸ κεφάλι πρὸς τὸν τοῖχο καὶ σιώπησε γιὰ λίγο.

—Γιὰ πές μου, Χριστίνα, εἶπε, γυρισμένος ἔτσι. Μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη λιγάκια ;

—Τί εἶνε αὐτά, ποὺ μ' ἐρωτᾶς τώρα, Ἀλαίν ;... Ἡσύχασε... ἀπάντησε ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

—Ὄχι ! ἐπέμεινεν ὁ ἄρρωστος. Ὀρκίσου μου, Χριστίνα... Ὀρκίσου μου, στὴ ζωὴ τῆς Νανέττας, πὼς δὲν θὰ πᾶς μὲ ἄλλον ἄνδρα, ἂν πεθάνω....

Ἡ Χριστίνα ἀνατρίχιασε. Τὰ λόγια του καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνδρός της τῆς προξενοῦσαν φρίκη...

—Ναί... ψιθύρισε. Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι !...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὴν διέκοψε μιὰ ἄγρια κραυγὴ τοῦ Ἀλαίν. Παρακολούθησε τὸ βλέμμα του, ποὺ εἶχε καρφωθῆ κάπου ἐκεῖ, ἔξω, ἀνάμεσα στὰ φοινικόδενδρα. Ἀνάμεσα στὰ φοινικόδενδρα σάλευε κάτι, σὰν μιὰ ἀνθρώπινη σκιὰ μέσα στὴ νύχτα !...

Χωρὶς νὰ χάση καιρό, ὁ Λερροῦ ἄρπαξε τὸ πιστόλι, ποὺ βρισκόταν πλάϊ του, ἀνασηκώθηκε, συγκεντρώνοντας τὶς τελευταῖες δυνάμεις του, ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πυροβόλησε δυὸ φορές. Μιὰ κραυγὴ πόνου τοῦ ἀπάντησε ἀπὸ πέρα.

—Αὐτὸς ἦταν !... φώναξε τρελλὸς ἀπὸ τὴ ζήλεια ὁ ὑπολοχαγός. Αὐτὸς ὁ καταραμένος Ὀλλανδός !... Τὸ ἤξερα πὼς θἀρχόταν, τὸν περίμενες ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἄνοιξες τὴν πόρτα ; Γι' αὐτό ; Πές μου !.... Ὁμολόγησε, γιατί ἀλλοιῶς....

—Ἀλαίν !... ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ ἡ γυναῖκα του.

—Ὀρκίσου !... τῆς ἐπανέλαβε ἐκεῖνος, μὲ παραλλαγμένα τὰ χαρακτηριστικά του. Ὀρκίσου στὴ ζωὴ τῆς Νανέττας... πώς... πὼς δὲν θ' ἀκολουθήσῃς κανέναν... κανέναν, σὰν πεθάνω ἐγώ... Ὀρκίσου, ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή της καί.... τὴ δική σου !...

Ἡ Χριστίνα εἶδε ἐμπρός της τὸ θάνατο, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ σωριάστηκε λιπόψυχη κάτω. Ὁ Ἀλαίν δοκίμασε νὰ σκύψῃ ἐπάνω της, μὰ ἡ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν, τὸ πιστόλι ξέφυγε ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ ἀμέσως σωριάστηκε κ' ἐκεῖνος πλάϊ της.

Λίγο ὕστερα βαρειὰ βήματα ἀκούστηκαν στὴ βεράντα τῆς καλύβας. Ἦσαν τέσσερες σταχῆδες, ποὺ κουβαλοῦσαν τὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ πιστοῦ Σολουέχ. Μιὰ σφαῖρα ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ κυρίου του τὸν βρῆκε καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο !...

ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΑΣΙΛΛΕ

—Δὲν θέλω νὰ πεθάνω, Σολουέχ !... Δὲν θὰ πεθάνω !...